

Amy's World:
Život na sítích

**Amélie
Hrabáková**

Amy's World

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Amélie Hrabáková
Amy's World – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Amy's World:
Život na sítích

Amélie Hrabáková
2024

Výhrada práv:

Obálka: Nadiinko / Shutterstock.com

Text: Cube29 / Shutterstock.com (s. 90, 94, 148, 156, 207); Gagap27 / Shutterstock.com (s. 1, 4, 8); GooseFrol / Shutterstock.com (s. 12, 108); Marina Storm / Shutterstock.com (s. 130); Mejorana / Shutterstock.com (s. 40, 76); Nadiinko / Shutterstock.com (s. 62, 162, 200, 207); RedKoala / Shutterstock.com (s. 18, 23, 28, 33); Shmakova_creative / Shutterstock.com (s. 162, 170, 182)

Obsah

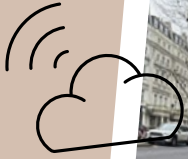
1. Kdo jsem?	9
2. Amélie vs. Amy's World	13
3. Dětství	19
4. Prázdniny na venkově	29
5. Sourozenecký vztah	41
6. Moje začátky na sociálních sítích	47
7. Střední škola	63
8. Moje první lásky	77
9. Fake friends	91
10. Hejty	95
11. Zdravé sebevědomí	101
12. Poprvé v zahraničí bez rodičů	109
13. Osudové setkání	131
14. Unpopular opinions	141
15. Jak se stát influencerem	149
16. Youtube a online svět	157
17. Realita úspěchu	163
18. Jak fungují spolupráce	171
19. Zajímavé kampaně	183
Test – máš předpoklady stát se influencerem?	195
Poděkování	201

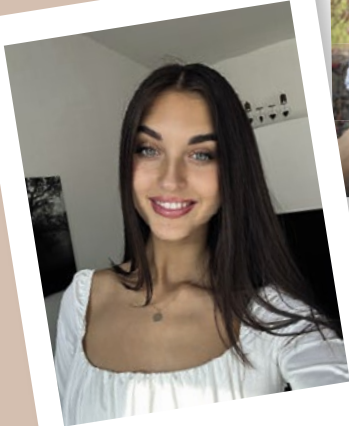
aries

1.

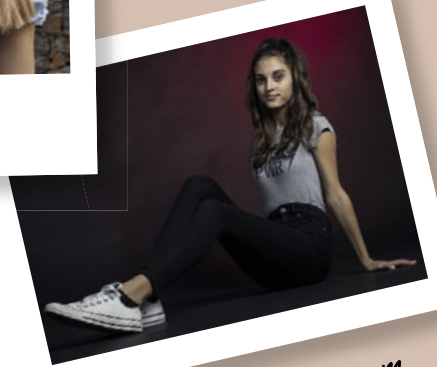
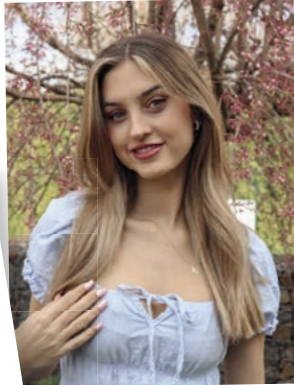
Kdo jsem?

*Mám své
sny...*

*...nenechám
se na své
cestě
zastavit.*

*Vždycky jsem
také chtěla
napsat knížku.*

Kdo jsem?

Ahoj, na začátku bych se vám chtěla představit. Jmenuji se Amélie a jsem z Brna. Na YouTube vystupuji pod jménem Amy's World. Mám o dva a půl roku starší sestru Sáru, která mě občas vytáčí, ale jinak spolu máme skvělý vztah.

Jsem obyčejná holka, kterých je spousta. Mám své sny, své cíle a za těmi už nějakou dobu kráčím a nenechám se na své cestě zastavit. I když padnu, znovu vstanu. I když mi někdo podrazí nohy, snažím se znovu postavit, nemyslet na to a jít dál. Někdy je to těžké, ale kdo říká, že život je procházka růžovým sadem?

Je mi čerstvě devatenáct a chodím do třetího ročníku na střední. Od svých dvanácti let působím na sociálních sítích. Začala jsem převážně na YouTube, ale k tomu se teprve dostaneme. Už jako malá jsem byla obrovská extrovertka. Hrála jsem v brněnském dětském souboru Divadla Husa na provázku, učila jsem se hrát na různé hudební nástroje, věnovala se zpěvu, gymnastice, účastnila se nejrůznějších soutěží a snad ze všeho nejvíc jsem nejraději tancovala. Získala jsem několik medailí a tanec mě dlouho opravdu naplňoval.

Mým největším snem a koníčkem však bylo natáčení a střihání videí, vytváření obsahu a vystupování na sociálních sítích. Ze všech mých zájmů mi tento vydržel až doposud a baví mě stále víc.

Vždycky jsem také chtěla napsat knížku. Nikdy jsem ale nevěděla, jak začít. Od osmi let si píšu svůj deník. Zapisuju si tam své

pocity, trápení, drby, kluky, prostě všechno. Nikdy jsem ho nikomu neukázala, ale vsadím se, že ségra ho už viděla. Touto knížkou si vlastně plním další z mých snů. Nejsem žádná spisovatelka, tak uvidíme, jak tohle všechno ještě dopadne. Beru to spíš jako takový menší experiment, takže jestli tohle čtete, tak se to snad povedlo 😊.

V této knize bych se s vámi chtěla podělit o pár střípků ze svého života a ukázat vám realitu sociálních sítí, kterou mnozí z vás možná neznáte. Najdete zde také hodně mých osobních, dosud nikde nepublikovaných fotek, zážitků a hlavně zkušeností, o nichž nevíte. Vše není tak easy, jak se může zdát, a být teenagerem je občas jak na horské dráze. Každopádně, to už asi víte.

Budu se snažit být tak otevřená, jako bych mluvila k mé nejlepší kamarádce. Chci vám popsat dění ve „světě influencerů“, jak všechno chodí, poradit vám, jak se v dnešní době prosadit, a mnoho dalšího. Doufám, že vám tato knížka umožní nahlédnout na sociální sítě z druhé strany a osvětlí vám věci, se kterými se tam běžně setkáváte. Doufám, že se vám bude líbit.

2.

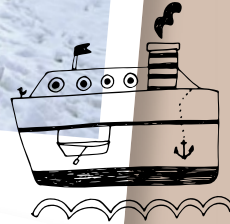
Amélie vs. Amy's World

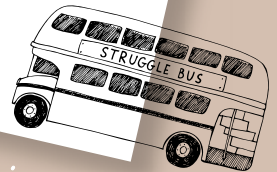
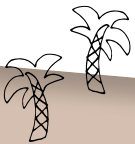
around
the

WORLD

Post Card

ALOHA

plnim si
dalši sen...

Amélie vs. Amy's World

Moje jméno Amélie má germánský nebo latinský původ. První varianta vychází z latinského slova *amare* (milá, milovaná), zatímco druhá se pojí s německým slovem *amal*, což znamená pracovitá. Hodně lidí si jméno plete s Amálií, a proto mě často oslovují Amálko. Tak se ale nejmenuju. Když byli moji rodiče mladí, letěli do Paříže a tohle jméno si zamilovali. Pojmenovali mě po hlavní hrdince francouzského filmu *Amélie z Montmartru*, který byl tehdy hodně úspěšný. I když jsem ho nikdy neviděla, tak mě Francie na dlouhou dobu velmi ovlivnila. Už od malička jsem snila o tom, že se podívám do Paříže. V pokojíčku jsem si postavila obří 3D Eiffelovku a na povlečení jsem měla francouzské motivy. Dlouhou dobu jsem milovala fialovou barvu, což je barva levandulových polí, která najdete v Provence na jihu Francie. I když už jsem v pokoji vyměnila svůj fialový koberec za černobílý a fialové doplňky za jiné, pořád mám k těm místům blízko. Cestu do Paříže jsem si nakonec v osmnácti splnila a pořádně si ji užila. Více se o ní dočtete v kapitole „Poprvé v zahraničí bez rodičů“.

Když jsem se narodila, tak moc Amélií v České republice nebylo a v kalendáři byste ji hledali jen těžko. Aby mi nebylo líto, že nemám kdy slavit svůj svátek, rodiče rozhodli, že budeme slavit na Amálii, což se mému jménu nejvíc podobalo. Svoje jmeniny jsem tedy celých patnáct let oslavovala vždy 10. července. Jméno Amélie se postupem času stalo oblíbenější a v kalendáři teď připadá

spolu s Emilií na datum 24. listopadu. Podle jazykovědců má totiž jméno Amélie více společného právě s Emilií než s Amálií. Rázem jsem tedy měla slavit svátek místo léta na podzim. Takže co s tím? Kdy slavit? Když jsem se rozhodla pro červenec, všichni mi přáli až v listopadu, a naopak. Ne že bychom svátky nějak hrotili, ale každého potěší, když si na něj někdo vzpomene. Nakonec jsem to, myslím, vyřešila perfektně – slavím oba svátky. Jmenovat se Amélie se tedy dost vyplatí.

Když jsem se pídila po významu svého jména, našla jsem téměř všude „pracovitá, horlivá, soutěživá“. Myslím, že to na mě docela sedí. Líbí se mi, že mé jméno má hodně podob. Doma mi od dětství říkali Amy, Amélko, Aminko, Ameli nebo Amčo. Ve škole jsem spíše Mel nebo Meli. Celkem je nás Amélií v Česku necelých tisíc, což není moc. To mi ale vyhovuje, protože se nikdy nestalo, že by se ve třídě nějaká spolužačka jmenovala stejně. Nevýhodou je, že si vás všichni víc zapamatují. Já sama znám snad jen dvě Amélie, ale možná teď zjistím, že jich mám mezi svými sledujícími mnohem víc. Pokud jsi Amélie a čteš právě tuto knížku, ozvi se na sítích a dej vědět, kdy slavíš svátek ty.

Když jsem ve dvanácti začínala s YouTube, hodně jsem řešila, jak se vlastně bude můj kanál jmenovat. Je těžké vymyslet název, který je současně hezký, zvučný, ostatní si ho dobře zapamatují a vystihuje vás. Nechtěla jsem používat diakritiku a chtěla jsem, aby zněl tak trochu mezinárodně a zároveň se dobře četl. Angličtina je v Česku světovým jazykem číslo jedna a spoustu anglických slov už ani nepřekládáme, takže mi bylo jasné, že mu budou všichni rozumět.

Při vybírání jména pro můj kanál mě hodně ovlivnila skutečnost, že moje mamka si kdysi psala blog, který se jmenoval Andy's World. V té době už neměla tolik času se mu věnovat, a tak mi

navrhla, že bychom mohly vyměnit Andy za Amy a vznikl by z toho Amy's World. Ze začátku jsem si tím nebyla úplně jistá a přemýšlela jsem nad dalšími názvy jako Amy's Life nebo Amelia, ale nakonec jsem uznala, že Amy's World vystihuje vše, co na mém YouTube kanále bude: Můj každodenní život. Svět mýma očima.

Ještě několikrát poté jsem uvažovala, že bych název změnila, ale žádný lepší jsem nevymyslela. Nakonec mi přijde skvělé, že název, který jsme daly dohromady před sedmi lety a vůbec netušily, jakou bude mít budoucnost, oslovuje každým videem desítky tisíc sledujících po celém Česku a Slovensku. Teď už bych neměnila.

3.

Dětství

*Nebojte se
zkoušet nové
věci...*

*Stoji to
za to!*

Dětství

Narodila jsem se v Brně a společně s mamkou, taťkou a mojí starší ségrou Sárrou jsme do mých deseti bydleli na sídlišti. Moje sestra Sára je o dva a půl roku starší, přesně na den. Měly jsme společný pokoj, ale jako malým nám to vůbec nevadilo. Pamatuju si, že jsme měly dvoupatrovou postel a já spávala dole, protože jsem byla mladší a ještě jsem neuměla vylézt nahoru. Ségru to ale po nějaké době začalo štvtát, a protože by mě nahoru jen tak nedostala, tak si vymýšlela různé strašidelné příběhy, například že pod postelí žije krysa s červenýma očima, která mě nemá ráda a v noci vylézá ven. Takže asi je vám jasné, že jsem od té doby spávala už jenom nahoře. Někdy si říkám, že být starší musela být fakt velká výhoda a Sári jí využívala nejvíc, jak mohla. Myslím, že to tak dělá asi každý starší sourozenec. Když nad tím přemýšlím, možná bych byla stejná, hahaha.

Jako malá jsem se vždycky chtěla stát modelkou. Přála jsem si to snad od tří let. Ještě jsem si říkala, že bych mohla být i učitelkou, zpěvačkou nebo herečkou. Miluju divadlo a herectví. Připadalo mi skvělé, vžít se na jevišti do různých rolí a vyzkoušet si být někým jiným. Jednoho dne se pořádal obrovský konkurz do brněnského dětského souboru Divadla Husa na provázku. Přihlásila se hromada dětí, které musely projít celodenním zkoušením před komisí. Pro mě byla velká příležitost si konkurz už třeba jen vyzkoušet, takže jsem tak dlouho naléhala na rodiče, až tam se mnou šli.

Úkolů na konkurzu bylo vážně hodně, ale protože se mi prostředí divadla moc líbilo, tak jsem si ten den strašně užívala. Přesné zadání a úkoly si už moc nepamatuju, jen vím, že když jsem přišla před porotu, byla jsem tak malinká, že mi museli přistavit židli, aby na mě vůbec viděli. Pamatuju si také, jak jsem se pak vrátila k rodičům, kteří čekali ve vestibulu divadla a vyptávali se mě, jaké to bylo a jak jsem to zvládla. Já byla úplně v klidu, bez stresu a hodnotila jsem celý konkurz jako skvěle strávené odpoledne.

Do divadla jsem se nakonec dostala a moje první divadelní hra se jmenovala Rozhádaná abeceda, kterou mimochodem uvádějí doteď. Představení jsme nacvičovali šíleně dlouho. Chodila jsem do divadla dvakrát až třikrát týdně, a když bylo potřeba, tak jsem musela jít zkoušet i místo vyučování. Hra cílila na základní školy, a protože jsem byla v té době asi ve 4. třídě, přišla se na představení podívat dokonce celá moje třída. Divadelní inscenace pojednávala o šikaně ve škole. Hra ukazovala dětem, jak špatná šikana je, co může způsobit druhým a jak se po ní můžou cítit. Bylo to o holce, kterou šikanovaly její tři spolužačky. Čekávaly na ni před školou. Šikana se na hrdince hodně podepsala, navíc to v životě měla už tak těžké kvůli jejímu rodinnému prostředí. Já hrála tu hlavní šikanátorku, která ponoukala další dvě kamarádky k hnusným činům. Tuhle roli jsem milovala, i když nebyla vůbec kladná. Ve scénáři bylo pár sprostých slov, která jsem musela v divadle dost hlasitě zakřičet, a to jsem si jako malá užívala, protože jsem samozřejmě normálně prostá slova říkat nemohla. Taky jsem v představení skákala na lavice, řvala, kopala. Byla to pro mě taková osobní terapie, prostřednictvím níž jsem si mohla vylít všechny negativní emoce přímo na jevišti. S divadlem jsme se také často účastnili různých soustředění trvajících vždy tak dva týdny. Soustředění bývala hodně intenzivní a lektoři nás tam učili různé divadelní techniky,

vyjadřování emocí na jevišti, práci s hlasem a další dovednosti, které jsou pro hraní velice důležité. Protože jsem byla v divadle nejmladší, našla jsem si tam i řadu starších kamarádů.

Na prvním stupni základní školy jsem byla dost aktivní dítě a chtěla jsem stále zkoušet něco nového. Chodila jsem do kroužku zdravotníka, kde jsme prošli základním výcvikem první pomoci. Učili jsme se, jak zavolat záchranku, co je nejdůležitější říct na začátku hovoru a jak se správně vyjadřovat. Zároveň jsme se samozřejmě učili provádět masáž srdce, stabilizovanou polohu, jak správně ošetřit tepenné krvácení a celkově jak poskytnout první pomoc. Každoročně se pořádala celorepubliková soutěž organizovaná Červeným křížem. Do soutěže se přihlašovaly skupinky dětí ze základních škol. Jednu takovou skupinu jsme tvořili i my. Soutěž probíhala dopoledne a spočívala v tom, že jsme museli obejít deset stanovišť a na každém z nich poskytnout člověku správnou první pomoc. Nebyly to žádné figuríny, ale živí lidé, kteří dokázali danou situaci skvěle zahrát. Někdo krvácel, někdo měl v oku klacík, někdo byl v bezvědomí. Na některých stanovištích byli i lidé s poraněním hlavy, páteře, končetin, prostě od všeho něco. Každý rok zranění obměňovali, takže vždy nás na soutěži něčím překvapili. Je samozřejmě rozdíl, když jste na soutěži a víte, že to všechno je pořád jenom „jako“, nebo když narazíte na člověka, který skutečně potřebuje vaši pomoc a vy jste ve stresu. Chodila jsem tehdy do 3. třídy, ale myslím, že z kroužku zdravotníka jsem byla tak vycvičená, že bych i v těch devíti letech dokázala pomoci. Moc jsem si přála, abych někomu mohla zachránit život, a zdály se mi o tom dokonce i sny. Představovala jsem si, že jdu po mostě, v řece se někdo topí a já ho utíkám zachránit. Z kroužku jsem byla nadšená, protože mi přišlo, že tyhle dovednosti využiji i do budoucna a má smysl se tohle všechno učit. Ze soutěží jsme si odnesli několik medailí